

DEVĚT

Dříve

Vzpomínám si, jak jsem zhruba týden po začátku experimentu se zapisováním snů do deníku mířil po schodišti dolů do místnosti C5b a James mi byl v patách. Loudal se za mnou a bylo vidět, že je nervózní.

„Jsi v pohodě?“

„Jo.“

Bylo evidentní, že tomu tak není. I když to nechtěl přiznat, nebylo těžké domyslet si důvod. Toho dne jsme se měli při obědové pauze pochlubit, jak nám to s našimi deníky snů jde, a z Jamesova úzkostlivého chování bylo zřejmé, že se bojí, aby Charlieho nezklamal. Když jsem to zjistil, naštvál jsem se. Nemělo by mu na tom tolik záležet.

„Celá ta věc je pěkná pitomost,“ hlesl jsem.

„Fungovalo ti to?“

„Koho to zajímá?“

Problém byl, že mně to fungovalo – alespoň do určité míry. Každé ráno toho týdne se mi dařilo vybavovat si sny z předchozí noci čím dál líp a včera jsem měl dokonce sen, u kterého jsem si uvědomil, že jsem ve snu. Nebyl jsem na temném tržišti, ale na podobném místě – na přečpaném prostoru, který působil jako bludiště a ve kterém jsem se opět ztratil. Nebyl jsem schopný najít východ, a navíc jsem měl pocit, že mě něco pronásleduje.

Obavy ze snu přetrvávaly i po probuzení, ale také se dostavilo vzrušení z vědomého snění. Nějakým zvláštním způsobem se mi

podařilo nahlédnout do vlastního nitra – byl to jen letmý pohled na ozubená kolečka skrývající se pod vnější slupkou mé mysli.

Charlie měl pravdu.

Což jsem před ním samozřejmě nehodlal přiznat.

„Nedělej si s tím hlavu,“ řekl jsem. „Na ničem z toho nesejde.“

Když jsme vešli dovnitř, Charlie seděl na svém obvyklém místě na opačné straně místnosti. Billy byl rozvalený v pohodlnějším křesle kousek od něj, v ruce držel starý plánovací kalendář, který pravděpodobně znovu vytáhl, aby ho použil na tento experiment. Když si James vyndal svůj deník, všiml jsem si, že má jen volný svazek papírů formátu A4, přeložených napůl a secvaknutých v ohybu sešíváčkou. Charlie měl svůj snový deník položený před sebou. Šlo o černý sešit, naprosto shodný s tím, který jsem používal na zapisování povídek a který jsem posléze začal používat i pro zapisování svých vlastních snů. Z nějakého důvodu to na mě dělalo dojem, jako kdyby mezi námi dvěma probíhala určitá skrytá bitva.

„Dobrá,“ pronesl Charlie. „Kdo chce začít? James?“

James se nejistě zavrtěl na židli.

Bože můj, pomyslel jsem si. *Seber se trochu, kámo*. Nebyl jsem si jistý, jestli bych ho měl uklidnit, nebo jím zatrást. Ukázalo se, že si nemusím dělat starosti ani s jednou z těchto dvou možností, protože Billy v žádném případě nehodlal Jamesovi dovolit, aby ho připravil o jeho výsostné místo Charlieho pravé ruky.

„Já jsem měl lucidní sen,“ usmál se Billy, spokojený sám se sebou. „Vážně to fungovalo – bylo to přesně tak, jak jsi říkal. Jednu noc se mi zdálo, jak jsem u otce v jeho dílně, a další noc se mi zdálo totéž. Tentokrát to bylo, jako když cvakne vypínač nebo něco na ten způsob. Procítl jsem přesně uprostřed snu. Bylo to ohromující. Zkusil jsem ten trik s nosem a všechno další.“

„Jaký trik s nosem?“ zeptal jsem se.